

DE MAN VAN HET TAPTOE-SIGNAAL 'IK BEN NOG ELK JAAR ZENUWACHTIG'

Jo van Druenen (74) speelt al ruim dertig jaar het taptoe-signaal tijdens Dodenherdenking in Nuland. Nog elk jaar is hij zenuwachtig. Het onderdrukken van zijn emoties wordt steeds moeilijker. "Ik was van binnen altijd een harde, maar dat is veranderd."

Hier sta ik op 4 mei. Een paar meter vanaf het Nulands gilde", zegt Jo van Druenen (74). Hij wijst op een met madeliefjes en biggenkruid bezaaid grasveld, dat grenst aan het herdenkingsmonument van Nuland. 'Hier gedenken wij de slachtoffers van de oorlog 1940-1945' luidt de tekst op de hardstenen gedenksteen. Voorafgaand aan de twee minuten stilte zal Jo op die plek het taptoe-signaal op zijn zilveren kornet spelen. Dat

doet hij al 32 jaar. Nog elk jaar is hij zenuwachtig. "Vlak van tevoren komt de spanning. Dan sta ik wel even te bibberen. Voor de zekerheid neem ik het muziekstuk mee, al ken ik dat eigenlijk allang uit mijn hoofd."

64 JAAR BIJ DE HARMONIE

Tien jaar was Jo toen hij net als zijn vader, die tuba speelde, graag bij de harmonie wilde. Jo koos voor de

kornet; die klonk lekker hard. Hij kreeg les van een buurman en speelde al snel de eerste noten. Apetrots marcheerde hij met een muts en pluim op zijn hoofd mee in de fanfare. "Ik vertelde al mijn kameraden dat ik bij de harmonie speelde. Je kreeg daarvoor ook vrij van school en dat was natuurlijk mooi meegenomen." Inmiddels is Jo 64 jaar lid van Harmonie Union Nuland. Op zijn blauwe uniform, voorzien van gouden knopen en tressen, prijkt de onderscheiding voor zijn zestigjarig lidmaatschap. Naast zijn werk in de bouw besteedde hij veel tijd aan de Nulandse harmonie en aan blaaskapel De Waoterbloazers, waar hij ook al vijftig jaar bij betrokken is.

BELANGRIJK MOMENT

"Toen ze me destijds vroegen het taptoe-signaal te gaan spelen, vond ik dat natuurlijk een eer. Er zijn altijd veel mensen bij dodenherdenking aanwezig. Je draagt bij aan een belangrijk moment. Moeilijk is het niet", vindt Jo. "Ik oefen maar een paar keer van tevoren." Om zijn mededeling kracht bij te zetten, drukt hij de kornet tegen zijn lippen. Hij tuurt geconcentreerd voor zich uit en brengt de bekende noten loepzuiver ten gehore. Maar als hij vervolgens ook de Last Post inzet, laat hij halverwege het instrument zakken. Tranen in zijn ogen, zijn mond vecht tegen verdriet. "Kijk daar heb je het al. Schei uit, zeikerd", mompelt hij bruusk en binnensmonds tegen zichzelf.

AFSLUITEN VOOR EMOTIES

Jo probeert zijn emoties niet toe te laten. "Bij het taptoe-signaal sluit ik me daar helemaal voor af. Dat gaat vrijwel altijd in één keer goed. Maar ik moet bekennen dat het moeilijker wordt. Ik ben van binnen altijd een harde geweest, maar word steeds meer een oud wijf. Het is veranderd sinds mijn moeder drie jaar geleden overleed en mijn vrouw kanker

kreeg. Zij heeft dat gelukkig overleefd, maar door zulke gebeurtenissen ga je anders in het leven staan. Ik kan minder goed tegen emoties. Vooral bij de Last Post krijg ik het te kwaad. Die heb ik meerdere keren geblazen bij begrafenissen van mensen die me dierbaar waren. Niet bij mijn moeder. Nee, dat had ik nooit gekund."

PA IS ERBIJ

Het is Jo één keer overkomen dat hij per ongeluk de Last Post inzette, terwijl hij het taptoe-signaal moest spelen. "Ook weer vanwege de emoties. De twee stukken lijken bovendien erg op elkaar. Ik wist het gauw te herstellen door een noot lager te blazen."

Jo's vader, die 95 jaar is, komt op Dodenherdenking vrijwel altijd kijken. "Pa, komt u vanavond luisteren?", vraag ik dan. Hij maakte de oorlog bewust mee. Voor hem is het een aangrijpend moment. Hij vindt het mooi dat ik dit doe."

HET BLAZEN GAAT MOEILIJKER

Jo loopt op 4 mei niet meer mee vanuit de kerk naar het herdenkingsmonument. "Daaraan merk ik dat ik een dagje ouder wordt. Het is me net te ver. Ik ga met de auto naar het monument. Met het klimmen der jaren krijg je wat kleine ongemakken. Mijn tanden sleten af en werden te kort. Die heb ik laten verlengen om te kunnen blijven blazen. Ook mijn longinhoud wordt minder. Daardoor krijg ik de makkelijker partijen om te spelen. Naast me in het orkest zit nu een jongetje: heel eigenwijs, maar blazen kan hij! Mijn oudste dochter, die van jongs af aan met me mee ging, speelt ook alweer jaren klarinet bij de harmonie."

Jo hoopt nog zo lang mogelijk mee te doen. "Om de vijf jaar organiseert de Nulandse harmonie een taptoe, waarbij korpsen uit het hele land worden

uitgenodigd. Ik speel dan vanuit de kerktoren van Nuland. Heel bijzonder om te doen. Ik hoop dat ik dat over vijf jaar weer kan meemaken én dat ik op 4 mei nog steeds het taptoe-signaal blaas." ■

'SOMS KRIJG IK HET BIJ DIE NOTEN TE KWAAD'

